

Π Ϊ Ν Α Ξ

ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ.

	΄Οριστική.	Προστακτική.	Ενκτική.	΄Υποτακτική.	Απαρέμφατος.	Μετοχή.
΄Ενεστώς	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος.
Παρατατικός	έτυπτόμην	τέτυψο	τετυμμένοις είην	τετυμμένος	τετύφθαι	τετυμμένος.
Παρακείμενος	τέτυμμαι, ψαι έτετύμμην	—	τετυψοίμην	—	τετύφθεσθαι	τετυψόμενος.
΄Υπερσυντελικός	τετύψομαι	—	τυφθείην	τυφλώ	τυφθήναι	τυφθείς.
Μετ' ὀλίγον Μέλ. ά. Ἄοριστος.	έτύφθην	τύφθητι	τυφθροίμην	—	τυφθήτεσθαι	τυφθροίμενος.
ά. Μέλλων	τυφθήσομαι	—	τυπείην	τυπῶ	τυπήναι	τυπείς.
β. Ἄοριστος	έτύπην	τύπηθι	τυπησοίμην	—	τυπήσεσθαι	τυπησόμενος.
β. Μέλλων	τυπήσομαι	—	τυψαίμην	—	τύψασθαι	τυψάμενος.
ά. Μέσος Ἄορισ.	έτυψάμην	τύψχι	τυψοίμην	τύψομαι	τύψεσθαι	τυψόμενος
ά. Μέσ. Μέλ.	τύψομαι	—	τυποίμην	—	τυπέσθαι	τυπόμενος.
β. Μέσ. Ἄορ.	έτυπόμην	τυποῦ	—	—	—	—
β. Μέσ. Μέλ.	—	—	—	—	—	—
β. Μέσ. Μέλ.	—	—	—	—	—	—

ΠΙΝΑΞ

ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΡΟΥΜΕΝΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ

Τῶν εἰς ΕΩ

	Ὀριστική.	Προστακτική.	Εὐκτική.	ὑποτακτική.	Μετοχή.
Ἐνεστώς	ποιῶμαι	ποιῶ	ποιῶμεν	ποιῶμαι	ποιούμενος
Παρατατικός	ἐποιούμην			ποιῶμαι	
Τῶν εἰς ΑΩ.					
Ἐνεστώς	τιμῶμαι	τιμῶ	τιμῶμεν	τιμῶμαι	τιμώμενος
Παρατατικός	ἐτιμώμην			τιμῶμαι	
Τῶν εἰς ΘΩ.					
Ἐνεστώς	χρυσούμαι	χρυσῶ	χρυσώμεν	χρυσώμαι	χρυσούμενος
Παρατατικός	ἐχρυσούμην			χρυσώμαι	

Οἱ ἀσυναίρστοι χρόνοι σχηματίζονται κατὰ τοὺς ἀνωτέρω τύπους τῶν βαρυτόνων· δὲν πρέπει ὅμως νὰ ζητῶμεν εἰς ἕκαστον ῥῆμα ὅλους τοὺς χρόνους, οἱ ὅποιοι διὰ παράδειγμα βάλλονται εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπτω· διότι πάμπολλα ῥήματα στεροῦνται τὸν β. ἀόριστον, τὸν β. παρακείμενον, τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα, καὶ τὸν β. παθητικὸν καὶ μέσον ἀόριστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Εἰς ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ. (1)

Τὰ εἰς ΜΙ ῥήματα γίνονται ἀπὸ ἄλλα λήγοντα εἰς ΕΩ, ΑΩ, ΟΩ, ΥΩ.

Εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν γινομένων ἀπὸ τὰ εἰς ΥΩ, μεταβάλλεται τὸ Ω εἰς ΜΙ, τὸ δὲ Υ ἐκτείνεται ὡς, δεικνύω, δείκνυμι. ζευγνύω, ζεύγνυμι.

(1) Τὰ εἰς ΜΙ ῥήματα εἶναι πολλὰ ὀλίγα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ κοινὴν ἀρχαίαν διάλεκτον· καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων τινὰ μόνον ἔχουσι εἰς τοὺς πλειοτέρους χρόνους τῶν σχηματισμῶν ἰδιάζοντα, καὶ διάφορον τοῦ σχηματισμοῦ τῶν εἰς ω, καὶ συμφωνοῦσι συναλλήλως εἰς τὸν σχηματισμὸν καὶ εἰς τὴν κατάληξιν τῶν χρόνων, καθὼς, παραδείγματος χάριν, τίθημι, ἴημι, ἴστημι, δίδωμι· ἄλλα πάλιν, ὡς τὸ εἶμι, εἶμι, διαφέρουσιν εἰς πολλοὺς σχηματισμοὺς ἀπὸ τὰ προειρημένα, καὶ ἄλλα, ὅποια τὰ εἰς υμι, ἀπαντῶνται μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικόν, λαμβάνοντα τοὺς ἄλλους χρόνους ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν ῥῆμα· ὅθεν εἰς τὴν συζυγίαν ταύτην εἶναι πλειότερα ἀνώμαλα ῥήματα παρὰ εἰς τὴν τῶν εἰς ω, καὶ εω, χωριστὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια καταχρηστικῶς τάττονται εἰς τὰ εἰς μι, ὅποια τὰ ἦμι (παθητικὸς παρακείμενος ἐκ τοῦ εω), οἶδα κτλ.

Τὰ ῥήματα ταῦτα ἐτυμολογίζοντο ἐξικρέτως εἰς τὴν Αἰολοδωρικὴν διάλεκτον, καὶ πολλὰ συχνὰ ἀπαντῶνται εἰς ταύτην ῥήματα εἰς μι, τὰ ὅποια εἰς τὰς ἄλλας ἔχουσι σχηματισμὸν εω, αω, καθὼς, παραδείγματος χάριν, νίκημι (Θεόκρ. ζ, 40)· ποθύρημι (ὁ αὐτ. ζ', 22)· ὀρήμεθα (Τιμ. Α. Σελ. 7)· φίλημι (Συμπφ. παρ' Ἀθην. Σελ. 697)· κτλ. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ὁμοίως Ἰωνικοὺς ποιητὰς ἀπαντῶνται τοιοῦτοι σχηματισμοί, τοῦλάχιστον κατὰ ἓνα χρόνον, ὡς αἶνημι (Ἡσίοδ. ἔργ. 683).

Εἰς δὲ τὴν μόρφωσιν τῶν γινομένων ἀπὸ τὰ εἰς ΕΩ, ΑΩ, ΟΩ, πρῶτον, μεταβάλλεται τὸ Ω εἰς ΜΙ. δεύτερον, προσθέτεται εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ Ι δασυνόμενον, ἐὰν τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν, ἢ ἀπὸ δύο σύμφωνα, τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον νὰ μὴν ᾔηται Λ, ἢ Ρ. τρίτον, τὸ πρὸ τοῦ Ω φωνῆεν, ἐὰν ᾔηται Α, ἢ Ε, τρέπεται εἰς Η. ἐὰν Ο, εἰς Ω. ὡς εἰς τὰ ἀκόλουθα φαίνεται,

γ η ρ ἄ ν τ ε σ σ ε ἰ κ τῆς μετοχ. γ η ρ ἄ ε, γ ῆ ρ η μ ε, (ὁ αὐτ. ἔργ. 188) δ ἄ μ ν η μ ε (Ιλ. ε, 893, κτλ.), ὑ πο φ θ ἄ ε (Ιλ. η, 144) ἐκ τοῦ φ θ ῆ μ ε ἐ π ι π λ ῶ ε (Ιλ. ζ, 291) ἐκ τοῦ π λ ῶ μ ε ἐνῶ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν ἦσαν ἀνέω, γ η ρ ἄ ω, φ θ ἄ ν ω, (φ θ ἄ ω), π λ ἔ ω, π λ ῶ ω ἐντεῦθεν ἀκόμη ἔχει τὴν ἀρχὴν ὁ σχηματισμὸς τοῦ τρίτου προσώπου η σ ε ἀντὶ τοῦ εἰ, ὡς, πα μ φαί ν η σ ε, ἀντὶ πα μ φαί ν εἰ, ἐκ τοῦ φαί ν η μ ε θάλ π η σ ε (Βακχουλ. εἰς ἀνάλ. Τόμ. α. Σελ. 151), καὶ αἱ εἰς ε ε ε μετοχαὶ ἀντὶ τῶν εἰς ων, ὡς ὀ ρ εἰ ε, σ τ ο ι χ εἰ ε (ἐκ τοῦ ὀ ρ η μ ε, σ τ ο ι χ η μ ε), ἀντὶ ὀ ρ ῶ ν, σ τ ο ι χ ῶ ν. Οὕτω λοιπὸν οἱ εἰς μ ε σχηματισμοὶ, ἢ τύποι, ἦσαν κυρίως Διολικῆς ἀρχῆς, ἢ μᾶλλον ὑπάρχον ἤδη εἰς τὴν παλαιὰν Ἑλληνικὴν, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίσθη ὁ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν αἱ διάλεκτοι ἦσαν ἀκόμη ἀναμειγμέναι. Ἡ Ἰωνικὴ καὶ Ἀττικὴ διάλεκτος, αἱ ὁποῖαι πρῶται ἔλαβον τεταγμένην μορφήν, ἐβάσταξαν τινὰ ἀπὸ τὰ εἰς μ ε ῥήματα. Οἱ Διολεῖς ὁμῶς, οἵτινες ἐφύλαξαν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς παλαιᾶς γλώσσης, ἔκαμαν τὴν μεγαλύτεραν χρῆσιν αὐτῶν.

Μὲ ὅλην τὴν ἀρχαιότητα, τὰ ῥήματα ταῦτα φαίνονται ὅτι ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἀρχαιοτέρους τύπους εἰς ε ω, α ω, ο ω, τὸ μὲν, διότι οἱ Μέλλουτες αὐτῶν, καὶ ἐνίοτε οἱ Παρακείμενοι καὶ οἱ ἄ. Ἄοριστοι, παράγονται τακτικῶς ἀπὸ τοιαῦτα ῥήματα· τὸ δὲ, διότι πάντοτε ἔχουσιν ὠρισμένην τινὰ σχέσιν πρὸς ταῦτα· δηλαδὴ τὸ ω τῶν καθαρῶν ῥημάτων μεταβάλλεται εἰς μ ε, καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ βραχέα φωνήεντα α, ε, ο, τρέπονται εἰς τὰ μακρὰ η, ω· προστίθεται εἰς τὴν ἀρχὴν ε, καὶ πρὸ τούτου τὸ σύμφωνον τοῦ ῥήματος, ἢ ἄλλο ἀνταποκρινόμενον εἰς αὐτὸ, ἐπαναλαμβάνεται, ὡς θ ἔ ω, τί θ η μ ε δ ὄ ω, δίδω μ ε αὐτος ὁμῶς ὁ ἀναδιπλασιασμὸς δὲν γίνεται ὅταν τὸ ἀρχικὸν ῥῆμα ᾔηται ὑπερδισύλλαβον, ὡς, δ εἰ κ ν υ μ ε ἐκ τοῦ δ εἰ κ ν ὕ ω ἐὰν δὲ τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν, ἢ ἀπὸ π τ, σ τ, τότε βάλλεται εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ ε μόνον δασυνόμενον ὡς ἔ ω, ἱ η μ ε, π τ ἄ ω, ἱ π τ η μ ε σ τ ἄ ω, ἱ σ τ η μ ε.

στά-ω,	ἴστω-μι
ἔ-ω,	ἴη-μι
πτά-ω,	ἴπτω-μι.

Ἐάν ἔξ τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ ἓν σύμφωνον, ἢ ἀπὸ δύο, τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον νὰ ᾖναι Λ, ἢ Ρ, τότε γίνεται ἀναδιπλασιασμός, ἤγουν, προσθέτεται εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ Ι μετὰ τὸ ἀρχτικὸν τοῦ ῥήματος σύμφωνον (1), τὸ ὁποῖον ἂν ᾖναι δασύ, μεταβάλλεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλόν, ὡς,

θέ-ω,	τίθη-μι
δός-ω,	δίδω-μι
πρά-ω,	πίμπρη-μι (2).
πλά-ω,	πίμπλη-μι.

Τὰ εἰς ΜΙ ῥήματα ἔχουσι τρεῖς μόνον χρόνους ἰδικούς των, Ἐνεστώτα, Παρατατικόν, καὶ δεύτερον Ἀόριστον. Οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται ἀπὸ τὰ εἰς Ω ῥήματα, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς ἀκολουθούς πίνακας.

Τὰ δὲ εἰς ΥΜΙ δὲν ἔχουσι δεύτερον Ἀόριστον, οὔτε εὐκτικήν, ἢ ὑποτακτικήν ἔγκλισιν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται τὴν τοῦ ἀρχικοῦ ῥήματος, ὡς, δεικνύοιμι, ζευγνύοιμι. κ.τ.λ. Εὐ-

(1) Ὅταν τὸ ἀρχτικὸν τοῦ ῥήματος σύμφωνον ἀναδιπλασιάζεται, αἱ Ἰωνες καὶ οἱ Βοιωτοὶ μεταχειρίζονται συχνότερα Ε ἄντι τοῦ Ι ὅθεν, κλύ-ω, κέλυ-μι· θνέ-ω, τέθη-μι· τλά-ω, τέτλη-μι κ.τ.λ. Εἶναι δὲ ῥήματα τινὰ εἰς ΜΙ, τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνουσι ἀναδιπλασιασμόν, ὁποῖα τὰ, φά-ω, φη-μί· κτά-ω, κτή-μι, καὶ τὰ γινόμενα ἀπὸ τρισύλλαβα ὡς, γελά-ω, γέλη-μι· ὀρά-ω, ὄρη-μι· αἰνέ-ω, αἶνη-μι· δεικνύ-ω, δείκνυ-μι κ.τ.λ. Ἀλλὰ πάλιν γινόμενα ἀπὸ ῥήματα, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχτικὰ γράμματα εἶναι φωνῆς καὶ σύμφωνον, λαμβάνουσι ἀΐξισιν μετὰ τὰ ἀρχτικὰ ταῦτα γράμματα, ὡς οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι ὄθεν, ἀλά-ω, ἀλάλη-μι· ἀχέ-ω, ἀκάχη-μι.

Εἰς ῥήματα τινὰ τὰ ἀρχικὰ φωνήεντα ε καὶ ι ἐκτείνονται μεταβαλλόμενα εἰς τὴν δίφθογγον ει, καθὼς, ἔω, εἰμί· ἴω, εἴμι· εἰς τὸ εἰμί ὁμοίως φαίνεται ὅτι ὁ δίφθογγος ει προήλθεν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν συνθήειαν τοῦ νὰ μεταχειρίζονται εἰ ἄντι τοῦ η, ἢ κατὰ ἀντιμεταβολὴν τῆς ει καὶ τοῦ η, καθὼς εἰς τὸ τέθεικα, καὶ εἰμί ἐκ τοῦ ἡμί, ὅθεν καὶ ὁ παρακτατικὸς ᾗν.

(2) Παραεντίθεται τὸ Μ δι' εὐφωνίαν.

ρίσκονται ὁμοίως καὶ τούτων ἀνάλογοι σχηματισμοί, ὡς, πηγνῦ-
το (Πλάτ. Φαίδ. Σελ. 266) δαινῦτο (Ἰλ. ὦ, 665) καὶ
εἰς τὴν ὑποτακτικὴν (Πλάτ. Φαίδ. Σελ. 175, 176).

Π Ι Ν Α Ξ

ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Ἐγκλίσεις καὶ χρόνοι αὐτῶν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν.

Ἄριστοι.	Ἐνεστώτης.	Ἐντετατική.	Εὐκτι- κή.	ὑποτα- κτική.	Ἀπαρέμ- φατος.	Μετοχή.
Ἐνεστώτης.	τίθ-ημι	-ετι (1)	-είην	-ῶ	-έναι	-εἰς
	ἴστ-ημι	-αθι	-αίην	-ῶ	-άναι	-άς
	δίδ-ωμι	-οθι	-οίην	-ῶ	-όναι	-οὺς
	δείκν-υμι	-υθι	—	—	-ύναι	-ὺς
Ἄριστος β'.	Παρατατικός.	ἐτίθην	ἴστην.	ἐδίδων.	ἐδείκνυν.	
Ἄριστος β'.	ἔθην	θές	θείην	θῶ	θεῖναι	θείς
	ἔστην	στήθι	σταίην	στῶ	στήναι	στάς
	ἔδων	δός	δοίην	δῶ	δοῦναι	δοὺς

Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῶν εἰς Ω κατὰ τοὺς κα-
νόνας ὡς,

Μέλλων	θήσ-ω	—	-οίμι	—	-εἶν	-ὄν
	στήσ-ω	—	-οίμι	—	-εἶν	-ὄν
	δώσ-ω	—	-οίαι	—	-εἶν	-ὄν
	δείξ-ω	—	-οίαι	—	-εἶν	-ὄν
Ἄριστος β'.	ἔθηκα (2)	—	—	—	—	—
	ἔστηκα	στή-σον	—	-ω	-αι	-ας
	ἔδωκα	—	-αίμι	—	—	—
	ἔδειξα	δείξ-ον	-αίμι	-ω	-αι	ας

(1) Προσθέτοντες εἰς τὰ πρὸ τοῦ ΗΜΙ ῥιζικά γράμματα τὸ ΕΤΙ, σχη-
ματίζομεν τὸν ἐνεστώτα τῆς προστακτικῆς, τίθ ετι ὁμοίως καὶ περὶ τῶν
ἄλλων.

(2) Ὁ ἄ. Ἄριστος εἰς κα ἀπαντᾷται εἰς κάλους συγγραφαῖς μόνον
εἰς τὸ ἐνικὸν καὶ τρίτου πληθυντικὸν πρόσωπον, ὡς καὶ εἰς τὸν Ξενοφ.
(Ἀπομν. δ', II, 15) εὐρίσκειται ἀθήκαμεν εἰς δὲ τὰ ἄλλα πρόσωπα ὁ β'.
Ἄριστος εἶναι πλέον εὐχρηστος, πλὴν σπανιώτατα εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐνικόν.

Παρακείμενος	τέθεικ-α	-ε	-οίμι	-ω	-έναι	-ώς
	ἔστηκ-α (1)	-ε	-οίμι	-ω	-έναι	-ώς
	δέδωκ-α	-ε	-οίμι	-ω	-έναι	-ώς
	δέδειχ-α	-ε	-οίμι	-ω	-έναι	-ώς

Ἵπερσυντελ. ἔτεθείκειν· ἔστήκειν (εἰστήκειν)· ἔδεδώκειν· ἔδεδείκειν.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΚΑΘ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστῶς.

Ἐνικός. (2)	Δυϊκός.	Πληθυντικός. (3)
τίθ-ημι, -ης, -ησι	-ετον, -ετον	-εμεν, -ετε, -έασι, ἢ -εῖσι.
ἴστ-ημι, -ης, -ησι	-ατον, -ατον	-αμεν, -ατε, -ᾶσι.
οἶδ-ωμι, -ως, -ωσι	-οτον, -οτον	-ομεν, -οτε, οὔσι, ἢ -όασι.
δείχν-υμι, -υς, -υσι	-υτον, -υτον	-υμεν, υτε, -ῦσι, ἢ -ύασι.

(1) Ὁ σχηματισμὸς ἔστακα δὲν εὐρίσκεται παρὰ εἰς μεταγενεστέρους συγγραφεῖς, καὶ κατ' ἐννοιαν μεταβατικήν· ἀντὶ δὲ τοῦ ἔστακα, τὸ ἔστα κατὰ συγκοπὴν εἶναι πλέον εὐχρηστον· καθὼς, ἔσταμεν (Πλάτ. Γοργ. Σελ. 47)· εἰς τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἔστασι κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἔστασι μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ κ, καθὼς θεθάσι, τεθνάσι. Οὕτω καὶ εἰς τὴν ὑποτ. ἔστώμεν, εἰς τὴν ἀπαρ. ἔσταναι· εἰς τὴν μετοχ. ἔστώς· ἐπειδὴ δὲ οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι εἶναι ὅμοιοι μὲ ἐνεστῶτα ῥήματος εἰς μι, καὶ ἔχουσι σημασίαν ἐνεστῶτος, διὰ τοῦτο ἐπενοήθη ὁ ἐνεστῶς ἔστημι, ὅστις δὲν ἀπαντᾶται εἰς κανὲν μέρος, καὶ ἐσχηματίσθη ὡς προστακτικὴ αὐτοῦ τὸ ἔσταθι (Ἰλ. ψ', 284, καὶ υ, 354 Ἀριστοφ. ὄρν. 206 Σοφοκλ. Ἡλ. 49)· καὶ εὐκτική τὸ ἔσταίη (Ὀδυσ. ψ', 101, 169)

Ἐκ τοῦ ἔστηκ ἐμορφώθη καὶ ἐνεστῶς ἔστήκω, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται ὁ Μέλλων ἔστήξω καὶ ἔστήξομαι (Πλάτ. Πολιτ. θ', Σελ. 271 Εὐριπ. Ἰφ. ἐν Ἀ. 675), καθὼς τεθνήξω καὶ τεθνήξομαι εἰς τὸ τεθνήκω ἐκ τοῦ τέθνηκα.

(2) Οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς μεταχειρίζονται συχνὰ τοὺς τύπους ἐω, ἄω, δω, εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικὸν κατὰ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν μὲ τὸν ἀναδιπλασιασμόν, καθὼς, τιθεῖς (Πινδ. Π. 8, 14)· ἐπιτιθεῖς (Ἡρόδ. ἐ, 95)· ἰττᾶ (ὁ αὐτ. δ', 103)· διδοῖς (Ἰλ. ι, 164)· διδοῖ (Ἡσίοδ. ἔργ. 279)· ἐτίθει (Ξενοφ. Κυροπ. δ', 1, 24)· ἐδίδους (Δημοσθ. Σελ. 914). Τὰ εἰς υμι σχηματίζονται εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικὸν καθὼς τὰ εἰς μι, ἀπὸ τοῦς Ἀττικῶς· ἐτίστε δὲ καὶ καθὼς τὰ εἰς υω.

(3) Εἰς τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον ὁ σχηματισμὸς ασι εἶναι

Παρατατιχός.

ἐτίθ-ην, -ης, -η	-ετον, -έτην	-εμεν, -ετε, -εσαν.
ἴστ-ην, -ης, -η	-ατον, -άτην	-αμεν, -ατε, -ασαν.
ἐδίδ-ων, -ως, -ω	-οτον, -ότην	-ομεν, -οτε, -οσαν.
ἐδείκν-υν, -υς, -υ	-υτον, -ύτην	-υμεν, -υτε, -υσαν.

Ἄοριστος β'.

ἔθ-ην, -ης, -η	-ετον, -έτην	-εμεν, -ετε, -εσαν.
ἔστ-ην, -ης, -η	-ητον, -ήτην	-ημεν, -ητε, -ησαν (1).
ἔδ-ων, -ως, -ω	-οτον, -ότην	-ομεν, -οτε, -οσαν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τίθ-ετ. (2) -έτω	-ετον, -έτων	-ετε, -έτωσαν.
ἴστ-αθι, -άτω	-ατον, -άτων	-ατε, -άτωσαν.
δίδ-οθι, -ότω	-οτον, -ότων	-οτε, -ότωσαν.
δείκν-υθι -ύτω	-υτον, -ύτων	-υτε, -ύτωσαν.

Ἄοριστος β'.

θές, θέτω	θέτον, θέτων	θέτε, θέτωσαν.
στήθι, στήτω	στήτον, στήτων	στήτε, στήτωσαν.
δός, δότω	δότον, δότων	δότε, δότωσαν.

συνήθης εἰς τοὺς Ἀττικοὺς· δὲν εἶναι σπάνιος οὐδὲ εἰς τοὺς Ἴωνας· ὅθεν λέγεται Ἴωνικός· τιθέασι (Ἡρόδοτ. δ, 23, ε, 8)· διδόασι (ὁ αὐτ. α, 93) κ.τ.λ.

(1) Ὁ β'. Ἄοριστος φυλάττει τὸ μακρὸν φωνῆεν εἰς τὴν παραλήγουσαν τοῦ θυεκοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, πλὴν τῶν τίθημι, ἴημι, δίδωμι, ἴημι, τῶν ὁποίων αἱ β', ἀόριστοι τὸ τρίκουσιν εἰς βραχύ.

(2) Εἰς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Προστακτικῆς ὁ συνηρημένος σχηματισμὸς εἶναι ὁμοίως πολλὰ συχνός· εἰς τὰ τίθημι, ἴημι, δίδωμι, καθὼς, τίθει, (Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 931· Θουκυδ. ε', 14 Ξενοφ. Κυροπ. ε, 3, 21) κ.τ.λ. Ἄντι ἴσταθι εὐρίσκεται συχνότερα ἴστη· (Ἰλ φ', 313· Ἀριστοφ. ἐκκλ. 738· κ.τ.λ.) οὕτω καὶ πίμπρη (Εὐριπ. Ἴων. 527, 974), ἐμπίπλη (Ἀριστοφ. ὄρν. 1310), ζῆ (Εὐριπ. Ἴφ. ἐν τ. 69), ἀντι πίμπραθι, ἐμπίπλαθι, ζῆθι· τοιοῦτον καὶ τὸ δείκνυ (Ἀριστοφ. ὄρν. 665 Πλάτ. πολιτ, ζ, Σελ. 144), ἀντι δείκνυθι· οὕτω καὶ σάω (Ὀδυσ. ρ, 565), ἀντι σάωθι· ἐξ ἐναντίας φάθι μόνου εἶναι εἰς χρῆσιν.

Εἰς τὸν Ἄοριστον β' τῆς προστακτικῆς τὸ β' πρόσωπον θές, δός εἶναι

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιθ-είην, (1) -είης,	-είη-είητον, -είήτην	-είημεν, -είητε, -είησαν -είεν.
ιστ-αίην, -αίης,	-αίη-αίητον, -αίήτην	-αίημεν, -αίητε, -αίησαν -αίεν
διδ-οίην, -οίης,	-οίη-οίητον, -οίήτην	-οίημεν, -οίητε, οίησαν, -οίεν

Ἄοριστος β.

θείην, θείης, θείη	θείητον, θειήτην	θείημεν, θείητε, θείησαν και θείεν.
σταίην, -ης, -η	-ήτον, -ήτην	-ήμεν, -ήτε, -ήσαν και σταίεν.
δοίην, -ης, -η	-ήτον, -ήτην	-ήμεν, -ήτε, -ήσαν και δοίεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιθ-ῶ, ῆς, ῆ	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι.
ιστ-ῶ, ῆς, ῆ (2)	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι.
διδ-ῶ, ῶς, ῶ	ῶτον, ῶτον	ῶμεν, ῶτε, ῶσι.

Ἄοριστος β.

θῶ, θῆς, θῆ.	θῆτον, θῆτον	θῶμεν, θῆτε, θῶσι.
στῶ, στῆς, στῆ	στῆτον, στῆτον	στῶμεν, στῆτε, στῶσι.
δῶ, δῶς, δῶ	δῶτον, δῶτον	δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

πάντοτε εἰς χρῆσιν, ὄχι θέτι, δόθι, ἄν και τὸ δόθι ἀπαντᾶται εἰς τὸν Νίκανδρ. Θηριακ. 562· εἰς τὰ σύνθετα ῥήματα ἀντὶ στῆθι ἀπαντᾶται συχνὰ ἢ κατάληξις στα, καθὼς ἀνστα (Θεόφρ. κδ', 36, οὕτω και πρόβα (Ἀριστοφ. Ἀχ. 292), ἀντὶ πρόβαθι).

Εἰς τὸν ἐνεσ. και β, ἀόριστον τῆς προστακτικῆς τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον εἶναι συχνὰ, ὡς, παραθέτων (Ἀριστοφ. Νεφ. 455)· διδόντων (Θουκυδ. ε', 18)

(1) Ὁ ἐνεστώς και ὁ β. ἀόρ. τῆς Εὐκτικῆς ἔχουσι συχνότερον και εἰς τοὺς ποιητὰς και εἰς τοὺς πεζοὺς τὰ πληθυντικὰ εἰς εἶμεν, εἴτε, εἶεν, αἶμεν, αἶτε, αἶεν· οἶμεν, οἶτε, οἶεν, ἀντὶ εἴμεν, κ.τ.λ. ὡς, τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖν· ἰσταίμεν, ἰσταίτε, ἰσταῖεν· διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεν· οὕτω και θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν· σταίμεν κ.τ.λ. δοῖμεν κ.τ.λ. (Ὀδυσ. μ, 347, Δημοσθ Σελ. 323, Ξενοφ. Κυρ. β, 4, 15· Πλάτ. πολυτ. ι, Σελ. 309.)

Οἱ σχηματισμοὶ διδοῖην, δοῖην, ἀντὶ διδοῖην, δοῖην, εἶναι μεταγενεστέρων συγγραφῶν ἀπόδοκιμάζονται ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς.

(2) Ὁ σχηματισμὸς ἰσταῖς, ἰσταῖ, κ.τ.λ. ἐκ τοῦ ἰσταῖω, εἶναι ὀλιγώτερον εὐχρηστος.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς.

τιθέναι.   ιστάναί.   διδόναι.   δεικνύναι.

Ἄοριστος β'.

θεῖναι.   στήναι.   δοῦναι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

τιθ-εῖς, εἶσα ἐν.

ιστ-άς, ἄσα, ἄν.

διδ-ούς, οὔσα, ὄν.

δεικν-ύς, εἶσα, ὑν.

Ἄοριστος β'.

θεῖς, θεῖσα, θέν.

στάς, στάσα, στάν.

δούς, δοῦσα, δόν.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ.

Παρατατικός.

Ὁ παρατατικός γίνεται ἀπὸ τὸν ἐνεστῶτα, λαμβάνων τὴν συνειθισμένην αὔξησιν, καὶ λαμβάνων Ν ἀντὶ τῆς ΜΙ καταλήξεως, ὡς, τίθημι, ἐτίθην· δίδωμι, ἐδίδων (1).

Ἄοριστος β'.

Ὁ β' ἄοριστός γίνεται ἀπὸ τὸν παρατατικὸν κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ὡς, ἐτίθην, ἔθην· ἐδίδων ἔδων ἢ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, καὶ προστιθεμένης τῆς συλλαβικῆς αὔξεως, ὡς, ἱστην, ἔστην· ἴπτην, ἔπτην.

(1) Ἡ μακρὰ παραλήγουσα γίνεται βραχυῖα εἰς τὸν δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν τῆς ὀριστικῆς ἐργλίσεως, πλὴν τοῦ ἄορίστου β. (βλέπ. σελ. 139, σημ. 3). Ὁμοίως εἰς τὴν προστακτικὴν καὶ εἰς τὴν ἀπαρέμφατον. ἡ αὐτὴ μεταβολὴ ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὴν παθητικὴν φωνήν. Οἱ ἄλλοι δὲ χρόνοι οἱ γινόμενοι ὑπὸ τὰ εἰς Ω ῥήματα, ἀκολουθοῦσι τοῦς περὶ ἐκείνων κανόνας· ὥσπερ δάσω, δέδωκα, κτλ. Καὶ ἐν τούτοις ὁμοίως τῶν χρόνων οἱ παθητικοὶ τοῦ ἱστημι, καὶ δίδωμι, βραχύνουσι τὸ μακρὸν φωνήεν· ὡς, ἔστηκα, ἔσταμαί, ἐστάθην· δέδωκα, δέδομαι, ἐδόθην· ὁμοίως καὶ τοῦ τίθημι, καὶ ἔημι ὁ παθητικὸς ἄοριστος.

ΠΙΝΑΞΙ

ΤΩΝ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ

ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

	Ὀριστική.	Προστα- κτική.	Εὐκτική.	Ὑποτα- κτική.	Ἀπαρέμ- φατος.	Μισοχή.
Ἐνεστώς.	τίθ-εμαι	-εσο	-είμην	-ῶμαι	-εσθαι	-έμενος
	ἴσθ-αμαι	-ασο	-αίμην	-ῶμαι	-ασθαι	-άμενος
	δίδ-ομαι	-οσο	-οίμην	-ῶμαι	-οσθαι	-όμενος
	δείχν-υμαι	-υσο	-υοίμην	-ύωμαι	-υσθαι	-ύμενος
Παρατατικός.	ἐτιθέμην	—	—	—	—	—
	ἴσταμην	—	—	—	—	—
	ἐδιδόμην	—	—	—	—	—
	ἐδεικνύμην.	—	—	—	—	—
Παρακείμενος.	τέθ-ε:μαι	-εισο	—	—	-εἶσθαι	-ειμένος
	ἔσθ-αμαι	-ασο	—	—	-άσθαι	-αμένος
	δέδ-ομαι	-οσο	—	—	-όσθαι	-ομένος
	δέδ-ειγμαι	-ειξο	—	—	-εἶχθαι	-ειγμένος
Ἰπέρσυντ.	ἔτεθεί-μην	—	—	—	—	—
	ἔστ-άμην	—	—	—	—	—
	ἔδεδ-όμην	—	—	—	—	—
	ἔδεδείγ-μην.	—	—	—	—	—
Ἀόριστος.	ἔτέθ-ην	τέθ-ητι	τεθ-είην	τεθῶ	τεθῆναι	τεθείς
	ἔστάθ-ην	στάθ-ητι	σταθ-είην	σταθῶ	σταθῆναι	σταθείς
	ἔδόθ-ην	δόθ-ητι	δοθ-είην	δοθῶ	δοθῆναι	δοθείς
	ἔδείχ-θην	δείχθ-ητι	δειχθείην	δειχθῶ	δειχθῆναι	δειχθείς
Μέλλων	τεθήσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	σταθήσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	δοθήσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	δειχθήσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	ἔθηκάμην	—	—	—	—	θηκάμενος
	ἔστησάμην	-στήσαι	σησαίμην	—	σήσασθαι	σησάμενος
Μίση. Ἀόρ. ἡ. Μίση. Ἀόρ. ἕ.	ἔδωκάμην	—	—	—	—	—
	ἔθέμην	(θέσο)θοῦ	θοίμην	θῶμαι	θέσθαι	θέμενος
	ἔδόμην	(δόσο)δοῦ	δοίμην	δῶμαι	δόσθαι	δόμενος

Με. Μολλον. α.	θήσ-ομαι	—	-σίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	στήσ-ομαι	—	-σίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	δώσ-ομαι	—	-σίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	δείξ-ομαι	—	-σίμην	—	-εσθαι	-όμενος

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

τίθ-εμαι, -εσαι, (-η)-εταί	-έμεθον, -εσθον, -εσθον	-έμεθα, -εσθε-ενται
ἴσ-αμαι, -ασαί, (-α), -αται	-άμεθον, -ασθον, -ασθον	-άμεθα, -ασθε, -ανται
δίδ-ομαι, -οσαι, -οται	-όμεθον, -οσθον, -οσθον	-όμεθα, -οσθε, -ονται
δείκν-υμαι, -υσαι, -υται	-ύμεθον, -υσθον, -υσθον	-ύμεθα, -υσθε, -υνται

Παρατατικός.

έτιθ-έμην, -εσο, (ου), -ετο	-έμεθον, -εσθον, -έσθην	-έμεθα, -εσθε, -εντο
ἴστ-άμην, -ασο, (ω), -ατο	-άμεθον, -ασθον, -άσθην	-άμεθα, -ασθε, -αντο
διδ-όμην, -οσο, (ου), -οτο	-όμεθον, -οσθον, -όσθην	-όμεθα, -οσθε, -οντο
δεικν-ύμην, -υσο, -υτο	-ύμεθον, -υσθον, -ύσθην	-ύμεθα, -υσθε, -υντο

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τίθ-εσο (ου), -έσθω	-σθον, -έσθων	-εσθε, -έσθωσαν
ἴστ-ασο (ω), -άσθω	-ασθον, -άσθων	-ασθε, -άσθωσαν
έδίδ-οσο, (ου), -όσθω	-οσθον, -όσθων	-οσθε, -όσθωσαν
έδεικν-υσο, -ύσθω	-υσθον, -ύσθων	-σθε, -ύσθωσαν

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιθ-είμην, -εῖο, -εῖτο(1)	-είμεθον, -εῖσθον, -εῖσθον	-είμεθα, -εῖσθε, -εῖντο
ἴστ-αίμην, -αῖο, -αῖτο	-αίμεθον, -αῖσθον, -αῖσθην	-αίμεθα, -αῖσθε, -αῖντο
διδ-οίμην, -οῖο, -οῖτο	-οίμεθον, -οῖσθον, -οῖσθην	-οίμεθα, -οῖσθε, -οῖντο
κτλ.		

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

τιθ-ῶμαι, -ῆ, -ῆται	-ώμεθον, -ῆσθον, -ῆσθον
ἴστ-ῶμαι, -ῆ, -ῆται	-ώμεθον, -ῆσθον, -ῆσθον
διδ-ῶμαι, -ῶ, -ῶται	-ώμεθον, -ῶσθον, ῶσθον

(1) Ὁ Ἐνεστώς καί ὁ Μ. Ἄδρ. 6' τῆς εὐκτικῆς καί ὑποτακτικῆς σχηματίζονται πολλάκις ἀπό τῶν Ἀττικῶν, καθὼς εἰς τὴν ἀσπύτητα.

Πληθυντικός.

τιθ-ώμεθα, -ήσθε, -ώνται

ίστ-ώμεθα, -ήσθε, -ώνται

διδ-ώμεθα, -ώσθε, -ώνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς.

τίθεσθαι

ίστασθαι

δίδοςθαι

δεικνύσθαι

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

τιθέμενος

ίστάμενος

διδόμενος

δεικνύμενος

ΜΕΣΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.

	Οριστική.	Προστακτική.	Εὐκτική.	Ἵποτακτική.	Ἀπαρέμφατος.	Μετοχή.
Ἄοριστος, α΄	ἐθηκάμην	—	—	—	—	θηκάμενος
	ἔστησάμην	στήσ-αι	-αίμην	-ωμαι	-ασθαι	-όμενος
	ἔδωκάμην	—	—	—	—	—
Ἄοριστος, β΄	ἐθέμην	(θέσο)θοῦ	θείμην	θῶμαι	θέσθαι	θέμενος
	ἔστάμην (1)	—	—	—	—	—
	ἔδόμην	(δόσο)δοῦ	δοίμην	δῶμαι	δόσθαι	δόμενος.
Μῆσ Μέλλων	θήσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	στήσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος
	δώσ-ομαι	—	-οίμην	—	-εσθαι	-όμενος

Οὔτοι κλίνονται ὡς εἰς τὰ βαρύτερα ὁ δὲ Ἄοριστος β΄ τῶν εἰς MI, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

ἐθ-έμην, -εσο(ου), -ετο

ἐδ-όμην, -οσο(ου), -οτο

| -έμεθον, -εσθον, -έσθην

| -όμεθον, -οσθον, -όσθην

| -έμεθα, -εσθε, -εντο

| -όμεθα, -οσθε, -οντο

(1) Μῆσος ἄοριστος β΄ τοῦ ἱστημι δὲν εὐρίσκειται. Τίθεται ὁμοίως ἐν ταῦθα διὰ παράδειγμα ἄλλων εὐχρήστων, καθὼς τοῦ ἐπτάμην (ἐκ τοῦ ἱπταμαι), καὶ τοῦ ὀνάμην ἐκ τοῦ ὀκνάμαι.